

Dudul

Dan Lazarescu

Dudule din dosul curții,
Tu țineai pe creanga ta
Leagănul ce-n umbra serii
Gândul meu îl legăna.

Și mă arunca spre stele
În năvalnicul avânt
Și mă cobora în brațe
Înapoi către pământ.

Împânzind, puzderii, cerul,
Stelele îmi licăreau.
Raze palide de lună
Peste față îmi cădeau.

Nimeni nu era ca mine,
Legănat și fericit.
Aș fi stat așa de-a pururi,
Prunc pe veci m-aș fi oprit.

Dar nemernicia vremii,
Timpul, veșnic vagabond,
M-a gonit nebun de-acolo.
N-aveam unde să m-ascund.

Stelele luceau departe,
Luna răsărea prea sus,
Alungat mereu din astăzi
Tot în mâine m-am ascuns.

Până am albit la tâmpile
Azi un fir, mâine vreo trei.
Leagănul din dosul curții
L-am ascuns în nicăieri.

Și tu, dudule, îmi pare
C-ai zăpezi pe fruntea ta
Și atârni în loc de leagăn
Ramuri putrede din ea.

Or vrea stelele ca mâine
Să ne vadă legănând
Bucuroși, dar umbra serii

POEZII ONLINE

Ne-o găsi pe sub pământ.